

розвитку відновлюваної енергії на засадах державно-приватного партнерства;

– сприяння підприємствам щодо запровадження енергозберігаючих технологій в аспекті розширення можливостей фінансового забезпечення цього процесу;

– запровадження дієвих механізмів організаційної та кредитної підтримки використання відновлюваних джерел енергії домогосподарствами;

– вироблення заходів щодо підвищення ефективності енергетичного менеджменту й енергетичного аудиту на підприємствах державної власності;

– розробка і реалізація міжрегіональних програм розвитку відновлюваної енергії із залученням коштів підприємницьких структур та міжнародних інституцій;

– реалізація програм поширення досвіду досягнення енергоефективності зарубіжними країнами.

Бібліографія

1. Енергетичний статистичний щорічник 2017 року
<https://yearbook.enerdata.net/total-energy/world-energy-intensity-gdp-data.html>

2. Дячук О.А., Подолець Р.З., Серебренніков Б.С., Чепелєв М.Г. Політика енергоефективності в Україні/ О.А., Дячук, Р.З. Подолець та ін. // Економіка України . – 2015. –№4. – С. 59.

Юрій БОГАЧ

к.е.н., доцент кафедри менеджменту та публічного управління,
Тернопільський національний економічний університет

Наталія ХОЛОНІВСЬКА

слухачка магістратури за спеціальністю
«Публічне управління та адміністрування»

НЕОБХІДНІСТЬ КОНТРОЛЮ ТА АУДИТУ СИСТЕМИ ІНФОРМАЦІЙНО-АНАЛІТИЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ В УПРАВЛІННІ СУБ'ЄКТАМИ ЕНЕРГЕТИЧНОГО РИНКУ

Науково-технічна революція висунула інформацію як один з найважливіших факторів виробничого процесу. З кожним днем

інформація збільшується перетворюючись в потужний засіб контролю і маніпулювання, стаючи конкурентною силою для організацій. Тому в умовах швидкого розвитку та жорстокої конкуренції цілеспрямована система інформаційного-комунікаційного забезпечення являється гарантом успіху.

Інформаційно-комунікаційне забезпечення управління в організації – це зв'язок інформації з системами управління підприємством і управління процесами в цілому, яке також включає в себе комплекс впливів на засоби комунікацій і працівників. Інформацію можна трактувати як сукупність відомостей, повідомлень, матеріалів, даних, що визначають міру потенційних знань менеджера про процеси або явища в їхньому взаємозв'язку[2].

Передача інформації неможлива без численних посередників, а це означає затримки та спотворення початкових даних. Крім того, інформація може видозмінюватися, залежно від того, кому вона адресована. Так, наприклад, при передачі інформації вгору від підлеглих до керівництва відбувається її узагальнення, а при передачі донизу, до підлеглих, навпаки – вона конкретизується. Головне в цьому процесі – максимальна швидкість передачі при мінімальних спотвореннях. Від цього, передусім, залежить правильність прийняття рішень і, як наслідок, – ефективне функціонування та збільшення прибутку організації.

В діяльності будь-якої організації передумовами якісного інформаційно-комунікаційного забезпечення, а також основними компонентами інформаційного середовища є:

1. Інформація, що використовується та опрацьовується в процесі прийняття управлінських рішень;
2. Засоби перетворення та передачі інформації, засоби механізації й автоматизації управлінської праці;
3. Системне і прикладне програмне забезпечення;
4. Система документообігу;
5. Професійно-кваліфікаційний рівень працівників апарату управління, котрі володіють навичками користування певних технічних засобів та програмного забезпечення;
6. Управлінські відносини та їх культура[1].

В інформаційному середовищі необхідно досягти логічного та розумного узгодження всіх його компонентів, тому план управління

комунікаціями включає в себе:

1. План збору інформації (визначаються джерела інформації і методи її одержання) ;
2. План розподілу інформації (визначаються споживачі інформації і методи доставки);
3. Детальний опис кожного документа (повинен бути отриманий або переданий, включаючи формат, зміст, рівень детальності й використовувані визначення);
4. Розклад і частота взаємодій;
5. Метод внесення змін до плану комунікацій [1, с. 151].

Можна зазначити, що основою ефективної реалізації процесів управління діяльністю підприємства являється контроль інформаційно-комунікаційного забезпечення, призначенням якого є надання користувачам всіх рівнів належної, для прийняття ефективних управлінських рішень, інформації про організаційні, соціально-економічні та інституційні аспекти господарювання на енергетичному ринку.

В свою чергу контроль є складовою управління, як функція та система перевірки і спостереження. Контроль на функціональному рівні передбачає нагляд за об'єктом з метою перевірки відповідності стану об'єкта бажаному та необхідному, визначеному законами, положеннями, інструкціями та іншими нормативними документами, а також програмами, планами, проектами тощо. Заключна стадія управлінського процесу, тобто контроль як функція управління, забезпечує зворотний зв'язок між об'єктом і суб'єктом управління; функція управління, система прав, обов'язків і дій уповноважених осіб із перевірки дотримання суб'єктом управління прийнятих рішень або оцінки здійснених керованим суб'єктом операцій на предмет дотримання інтересів суб'єкта, який керує. Контроль як система перевірки та спостереження здійснюється з метою оцінки обумовленості й ефективності прийнятих управлінських рішень і їх результатів, виявлення відхилень від цих рішень, усунення несприятливих явищ і інформування про них компетентних органів[2].

Тобто, при здійснюванні управлінських процесів, пов'язаних із сферами зацікавленості громадськості, таких як енергоефективність та енергозбереження, значна роль має відводитись громадському та інституційному аудиту. Вони, з одного боку, є важливою складовою розвитку організації, що забезпечують її ефективне функціонування та

надають можливість обґрунтованого передбачення можливих ризиків. З іншого – слугують каталізатором в управлінських рішеннях, що дозволяють синхронізувати інтереси держави, бізнесу та громадськості в питаннях енергоефективності. Ці форми контролю, якість яких залежать від ефективного інформаційно-комунікативного забезпечення, мають відповідати принципам незалежності та об'єктивності, що є вкрай необхідним для забезпечення реалізації стратегії енергоефективності та енергозбереження як на макро-, так і мікро- рівні. Беручи до уваги практику України в контролі за енергетичним сектором, аудит проявляється переважно в інституційній формі, як діяльність незалежного, експертно-аналітичного оцінювання, що спрямоване на виявлення результативності та ефективності організації, прийнятих рішень, дій, процесів. При цьому застосування такого виду контролю, як інституційний аудит, дозволяє сконцентруватись на модернізації та розширенні зв'язків не лише в самій організації, а й з суспільством [3].

Впровадження системи контролю та аудиту інформаційно-аналітичного забезпечення саме в управління суб'єктів енергетичного ринку дозволить:

1. Поліпшити ефективність виробництва та результати діяльності підприємства на основі управління прибутком і витратами;
2. Раціонально розподіляти і використовувати наявні ресурси та можливості;
3. Оптимізувати витрати та поліпшити платоспроможність підприємства на основі ефективного управління грошовими потоками;
4. Підвищити якість та оперативність прийняття управлінських рішень.

Отже, контроль та аудит інформаційно-аналітичного забезпечення управління діяльністю організації є комплексом ефективних організаційно-функціональних засобів формування та обробки інформаційних потоків всіх систем менеджменту, орієнтований на ефективне використання потенціалу суб'єкта господарювання з одночасним отриманням соціально-економічних та інших вигід. Побудова такої системи інформаційно-аналітичного забезпечення, дає змогу якісно та ефективно поєднати задачі всіх рівнів управління на основі всебічного розкриття всіх характеристик господарських процесів в організації та вдосконалити напрями прийняття і реалізації управлінських рішень.

Бібліографія

1. Августин Р.Р. Управління інформаційними зв'язками. Навчальний посібник/ Руслан Ростиславович Августин, Юрій Аркадійович Богач - Тернопіль: Крок, 2013.-240с.

2. Федоренко С.В. Розробка інформаційного забезпечення та інформаційні потоки промислового підприємства / С.В. Федоренко, Д.О. Правоторов // Економіка та держава. – 2006. – №11. – С.33-34

3. Шалімова Н. С. Соціально-економічні аспекти аудиту: теорія і практика : монографія /Н. С. Шалімова. – Кіровоград :ТОВ "ІмексЛТД", 2012. – 672 с.

Аліна ЖУКОВСЬКА

к.е.н., доцент кафедри менеджменту та публічного управління,
Тернопільський національний економічний університет

Катерина ВЕЛІЧКО

студентка спеціальності
«Публічне управління та адміністрування»,

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕНЕРГЕТИЧНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Енергетика – це невід’ємна складова функціонування різних сфер суспільства. Енергетична безпека відіграє важливу роль у розвитку економічної безпеки України та у дотриманні концепції сталого розвитку, адже відомо, що Україна є залежною від імпорту енергоносіїв. Внаслідок низки економічних та політичних подій стан енергозабезпечення України є нестійким та нестабільним, а це у свою чергу зумовлює необхідність розробки та застосування в практичній діяльності важелів стратегічного планування і контролю за постачанням та використанням енергоресурсів.

Світова та вітчизняна наука напрацювала значну кількість визначень поняття «енергетична безпека». Так, Світова енергетична рада під енергетичною безпекою розуміє впевненість у тому, що енергія буде в наявності і в тій кількості та якості, які вимагаються даними економічними умовами [1]. Міжнародне енергетичне агентство трактує енергетичну безпеку як безперервну фізичну доступність енергоресурсів